

บทนำ

"ชาวเศรษฐกิจวันนี้ขอเสนอรายงานผลกำไรของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอสแอลจี จำกัด (มหาชน) ที่ทำกำไรในไตรมาสสุดท้ายสูงเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ และเป็นอันดับที่ห้าของกลุ่มประเทศอาเซียน โดยนายชนะชัย ทรัพย์ชิวิน ประธานกรรมการบริหารได้ตั้งกองทุนก่อตั้งมูลนิธิชนะชัยขึ้นเพื่อช่วยเหลือ..."

มือเรียวบางกดปุ่มบนรีโมตเพื่อปิดทีวีเมื่อรู้สึกว่ามีครบวงสนทนาในการอ่านหนังสือมากจนเกินพอดีไปแล้ว ร่างบางในชุดลำลองใส่อยู่บ้านนั่งเอกเขนกอยู่ตรงชุดโซฟาปรับแขนวางหนังสือที่รวมบทวิเคราะห์ที่ได้จากข้อคิดในนิทานอีสปลงบนโต๊ะ ก่อนจะยกชามะนาวขึ้นจิบเป็นการคั่นเวลาหลังจากที่นั่งอ่านมาจนจบบทที่กล่าวถึงนิทานเรื่องราชสีห์กับหนู และดูเหมือนว่าบทดังกล่าวจะกลายเป็นช่วงที่เธอชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้เข้าเสียแล้ว เพราะจากที่อ่านดูแล้วนาริศาคิดว่าคงจะเอาไปประยุกต์ใช้กับการดำเนินชีวิตของเธอได้อย่างเข้าท่าทีเดียว

การทำงานเป็นเลขานุการของผู้บริหารบริษัทโฆษณา นั้นทำให้

วันหยุดกลายเป็นของล้ำค่าสำหรับนาริคา เพราะถึงแม้โดยตำแหน่ง เธอจะเป็นเลขานุการ แต่ในความเป็นจริงแล้วดูเหมือนเธอทำหน้าที่ นอกเหนือจากนั้นไปมาก หากนั่นกลับทำให้นาริคา รู้สึกสนุกและไม่ เคยคิดเบื่อกับหน้าที่ที่เธอทำเลย

พอคิดว่ามีสิ่งไหนที่ทำให้เบื่อกับหน้าที่บ้าง ไปหน้าสวทยานของ เธอก็บึ้งตึงนี่อะไรบางอย่างขึ้นมาได้...

มีสิ่งมีชีวิตสองประเภทที่ในชีวิตนี้นาริคาไม่คิดจะพาตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวโดยเด็ดขาด อย่างแรกคือสัตว์เลื้อยคลานทุกประเภท และอย่างที่สองก็คือผู้ชายที่หลงตัวเองอย่างร้ายกาจและเห็นว่าทุกอย่างในโลกอยู่ในกำมือของตัวเองทั้งที่จริงๆ แล้วมันไม่จริงเลย ซึ่งเธอก็นึก รังเกียจสิ่งมีชีวิตประเภทหลังมากกว่าพวกสัตว์เลื้อยคลานเสียอีก

เพราะอย่างน้อยสัตว์เลื้อยคลานมันยังไม่คอยตามวอแวนใครๆ เหมือนอย่างพวกคนที่ชอบหลงตัวเองล่ะนะ

การใช้ชีวิตก็เหมือนเกมที่จะต้องเล่นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึง เป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ และอุปสรรคก็เหมือนกับบอสตามด่านต่างๆ ที่ จะต้องเอาชนะไปให้ได้

แอนโทนีโอ เชนนิ่งเอนหลังกับพนักงานเก้าอี้ มองแผ่นป้ายคติประจำ ใจที่ติดอยู่ตรงผนังห้องอย่างอารมณ์ดีที่ได้มานั่งพักผ่อนหลังจากนั่ง เครื่องบินมานานหลายชั่วโมง ประเทศไทยเป็นประเทศที่ตอนแรกเขา ไม่เคยคิดจะสนใจเลย แต่เมื่อถูกมอบหมายให้มาตามตัวคนคนหนึ่ง กลับบ้าน เขาก็พบว่าประเทศเล็กๆ แห่งนี้กลับมีเรื่องน่าสนใจมากกว่า ที่เขาคาดคิดไว้เสียอีก

และแน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้เขาเกิดความสนใจได้นั้นก็คือ...ผู้หญิง ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ชายหญิงสักเท่าไร เพราะเขามักจะเลือกสร้างความสัมพันธ์แบบไม่

ผูกมัดกันทั้งสองฝ่าย และด้วยความที่เขามองตัวเองมีรูปเป็นทรัพย์สินก็ทำให้ไม่ยากนักที่จะสานความสัมพันธ์กับผู้หญิงสักคน แต่ถ้าเกิดว่าเป็นในทางตรงกันข้ามล่ะ...ริมฝีปากได้รูปของเขาเหยียดยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงใครคนหนึ่ง

เธอไม่เหมือนกับผู้หญิงคนไหนๆ ที่เขาพบเจอมา ท่าทีที่นุ่มนวล หากก็รู้สึกได้ถึง การต่อต้านที่แฝงไว้ด้วยท่าทีสุภาพของเธอทำให้โทนี่นึกสนุกอยากที่จะมองลึกเข้าไปว่าเนื้อแท้ของผู้หญิงคนนี้จะเป็นอย่างไร และมันคงไม่ใช่เรื่องง่ายแน่ที่เขาจะเข้าถึงตัวจริงของเธอ

แต่ใครจะสนใจในเมื่อความท้าทายเป็นเรื่องที่น่าสนุก...และยิ่งยากมากขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งอยากที่จะพิชิตให้ได้มากขึ้นเท่านั้น! โทนี่คิดพลางทำดวงตาวาววามด้วยความหมายมาด

นารีศา...คือชื่อของผู้หญิงที่ทำให้เขากระหายที่จะปักธงแห่งชัยชนะของเขาลงในหัวใจของเธอเสียเหลือเกิน

บทที่ ๖

"หนูนา ช่วยเตรียมเอกสารที่จะต้องใช้ในการประชุมกับอินทริจ์ในวันพรุ่งนี้ให้พี่หน่อยนะ" เสียงของเจ้านายซึ่งพ่วงตำแหน่งพี่ชายเพื่อนดังมาทางกระบอกโทรศัพท์

อินทริจ์อีกแล้วเหรอ... นารีคายนจุมกเมื่อรับรู้ได้โดยทันทีว่าวันพรุ่งนี้ตนจะต้องเจอกับใคร หากเสียงหวานๆ ก็ตอบกลับไปอย่างขื่นขื่นตามหน้าที่

"ได้ค่ะพี่เจษ เตียวหนูนาจะบอกให้ทางพี่ต้องกับพวกลูกทีมสรุปรงานพร้อมกับสตอรี่บอร์ดให้เสร็จภายในวันนี้ค่ะ"

เสียงครางในลำคอแสดงความพึงพอใจของอีกฝ่ายเกิดขึ้นทันทีหลังจากเธอพูดจบ "ฝากด้วยนะหนูนา"

"ค่ะพี่" พอพูดจบ นารีคาก็วางโทรศัพท์ลงกับเบ้นแล้วพ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ หลังจากที่ผลงานโฆษณาชิ้นแรกที่ทำให้กับอินทริจ์เอเชียเปิดตัวไปเมื่อปีที่แล้ว ก็ดูเหมือนว่าทางผู้บริหารของอินทริจ์จะพึงพอใจกับผลตอบรับของโฆษณาชิ้นนั้นมากจนเลือกที่จะใช้งานบริษัทของเธอต่อในผลงานชิ้นต่อไปซึ่งก็คือโฆษณาตัวปัจจุบัน

ที่พวกทีมครีเอทีฟกำลังทำงานกันหัวหมุนอยู่ แต่สิ่งที่ทำให้นาริศา
หนักใจนั้นไม่ใช่ในเรื่องงาน หากเป็นตัวผู้ว่าจ้างต่างหาก

แอนโทนีโอ เฉิน ผู้บริหารหนุ่มเนื้อหอมของอินทริกจีอินเตอร์
เนชั่นแนลเป็นผู้ชายที่อยู่ในข่ายที่นาริศาไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวด้วยมาก
ที่สุด และเธอยังคงสงสัยว่าทำไมผู้บริหารระดับสูงอย่างเขาถึงต้องมา
ดูแลงานโฆษณาด้วยตัวเองทั้งที่จริงๆ แล้วมันไม่จำเป็นเลย เธอได้
พบเจอเขาเพียงไม่กี่ครั้งแต่มันก็มากพอที่เธอจะมองออกว่าเขากำลัง
คิดอะไรอยู่ ริมฝีปากอึมครึมเยียดยิ้มอย่างเย้ยหยันก่อนจะลุกขึ้นไป
จัดการงานตามที่ได้รับมอบหมายมาจากเจษฎาโดยปล่อยเรื่องไร้สาระ
พรรคั้นไว้เบื้องหลัง เพราะไม่มีวันที่ชายคนนั้นจะสมหวังกับเธออย่าง
แน่นอน

คิวโค้งสวยของคนที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องทำงานเลิกขึ้นด้วยความ
ประหลาดใจที่เห็นโทนี่กำลังนั่งฮัมเพลงและไขว่เท้าวางพาดโต๊ะทำงาน
ของตนอย่างสบายอารมณ์

"อารมณ์ดีแต่เข้าแบบนี้แสดงว่ามีเรื่องดีๆ ละลิทา" วิชชุดากล่าว
ทักพลางหวดเพียะเข้าที่ขาของเธอ "ที่นี่ไม่ใช่อเมริกาอะโทนี่ อย่าเอา
เท้าพาดโต๊ะทำงานแบบนี้จะได้ไหม"

ด้วยความมือหนักอันเป็นสรรพคุณที่รู้ดีอยู่แก่ใจทำให้โทนี่อด
สูดปากด้วยความเจ็บไม่ได้ แต่เขาก็ยอมหดขาตัวเองลงมาวางไว้
บนพื้นแต่โดยดี

"ถามอะไรแปลกๆ นา พี่ก็อารมณ์ดีเป็นปกติอยู่แล้ว ใครจะมา
ทำหน้าบึ้งได้ทั้งวันอย่างนิกก็ล่ะ"

วิชชุดาหรือดาเนียลล่า โขวทำเสียงหัวเราะขึ้นจมุก "อย่ามาทำ
เฉไปพาดพิงถึงนิกก็หน่อยเลยนา วันนี้วันทำงานธรรมดาแท้ๆ ไม่
เห็นมีอะไรน่าสนุกเลย..." แล้วดูเหมือนว่าจะนิกอะไรขึ้นได้ เธอจึงตัวด

สายตามองมาทางโทนี่ด้วยความหวาดระแวงทันที

"นี่โทนี่อย่าบอกนะว่า..."

โทนี่แก้มองทำใจ "พี่ไม่เห็นมีอะไรจะบอกเราเลย คิดไปเองหรือเปล่าดาเนี่ยล"

"อ้าว ก็วันนี้โทนี่มีประชุมกับทางริเบิร์ตไม่ใช่หรือไง แล้วจะให้ดาเนี่ยลคิดว่าโทนี่อารมณ์ดีเพราะไปประชุมเรื่องงานเนี่ยนะ ไม่มีวันชะหรงก"

"โอ้...นี่เราเห็นพี่เป็นคนแบบนี้เองเธอดาเนี่ยล" ชายหนุ่มแก้มองโอดครวญกับเธอแบบไม่จริงจังก

"หรือว่าไม่จริงเล่า ไม่น่าแปลกใจเธอที่กรรมการบริหารของอินทริจอินเตอร์เนชั่นแนลจะเข้ามาดูผลงานถ่ายโฆษณาโปรโมตแคมเปญใหม่ด้วยตัวเองแบบนี้ละ" แล้วเธอก็หันตามองเขาอย่างจับพิรุณ "รู้ณะว่าคิดจะทำอะไรอยู่..."

เขาส่งสายตาทำทนายให้เธอ "แล้วคิดว่าพี่จะทำอะไรละ"

วิซซุดาัยกโหล่เพราะมั่นใจในคำตอบของตัวเองอยู่แล้ว "จะเป็นใครไปได้ละ ถ้าไม่ใช่หนูนา เลขาฯ ของเจษ"

ชายหนุ่มหัวเราะลงคออย่างชอบใจ "จะแก้มองไม่รู้บ้างก็ได้เนะดาเนี่ยล รู้ใหม่ว่าผู้ชายนะไม่ชอบผู้หญิงที่รู้ทันไปหมดเสียทุกเรื่องหรือกนะ"

เธอยกโหล่อย่างไม่ยั้ง "ก็ช่างปะไร ดาเนี่ยลของดาแบบนี่มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้าใครทนไม่ได้ก็ช่างเขา"

"ก็เป็นแบบนี้เสียทุกทีละนะ" โทนี่กล่าวอย่างระอาก่อนจะลุกขึ้นยืนพร้อมกับยื่นแฟ้มที่คาดเล่นอยู่ในมือให้แก่เธอ "เอาแฟ้มนี้ไปอ่านก็แล้วกัน แล้วตอนบ่ายไปประชุมที่ริเบิร์ตกับพี่ เข้าใจนะ"

วิซซุตามองแฟ้มรายละเอียดแผนงานโปรโมตสินค้าที่เขายื่นให้แล้วก็พยักหน้าเข้าใจ "ค่ะ"

"แค่นี้ละที่เธอจะบอกเธอ เดี่ยวพี่จะเข้าไปคุยกับนิกก็เรื่อง"

นโยบายของทางนิวยอร์กสักหน่อย" เขาเดินไปที่ประตูแล้วหันมาบอกเธอ "แล้วเจอกันตอนบ่าย"

พอถึงช่วงบ่ายที่เป็นเวลานัดหมายการประชุมกับรีเบิร์ต ผู้บริหารจากอินทริจทั้งสองคนและพนักงานฝ่ายที่ดูแลเกี่ยวกับเรื่องโฆษณาอีกสองคนก็นั่งอยู่ในห้องประชุมพร้อมกับทีมครีเอทีฟของงานนี้ รวมถึงเจษฎาและนริศด้วย

การประชุมเป็นไปอย่างราบรื่นเพราะฝ่ายครีเอทีฟของรีเบิร์ตเองก็ดูเหมือนจะทำการบ้านมาดีเกินคาด ทั้งสตอรี่บอร์ดและเอกสารที่นำมาแจกให้ผู้ร่วมประชุมได้อ่านก็แสดงถึงแนวความคิดและวิธีการนำเสนอสินค้าได้อย่างน่าสนใจ ซ้ำยังแหวกแนวไปจากโฆษณาของสินค้าประเภทเดียวกันในแบรนด์อื่นที่ประโคนโฆษณาในลักษณะคล้ายๆ กันจนเกร่อไปหมดแล้ว

โทนี่รับฟังการพรีเซนต์ผลงานจากครีเอทีฟด้วยความตั้งใจแล้วหันไปกระซิบตามความเห็นจากวิซซูด้าเป็นระยะ และเมื่ออีกฝ่ายจะเป็นผู้บริหารที่เพิ่งเข้ามาทำงานไม่นาน แต่ด้วยประสบการณ์ที่อยู่ในแวดวงแฟชั่นมาหลายปีก็ทำให้โทนี่ไม่อาจละเลยความคิดเห็นของเธอได้ ซึ่งวิซซูด้าเองก็ทำการบ้านจากเอกสารที่เขาให้ไปเมื่อเข้ามาเป็นอย่างดี เพราะนอกจากความคิดเห็นในแบบอดีตช่างภาพซึ่งต้องคลุกคลีกับฝ่ายครีเอทีฟแล้ว เธอก็ยังให้ความเห็นในฐานะผู้ว่าจ้างได้เป็นอย่างดี ชายหนุ่มจึงวางใจที่จะปล่อยมือจากงานในพื้นที่นี้ให้วิซซูด้านั่งกุมบังเหียนดูแลคู่กับนิโคลัส

พอเสร็จสิ้นการประชุมซึ่งกว่าจะหาข้อสรุปได้ก็ปาเข้าไปช่วงค่ำแล้ว ทั้งสองฝ่ายดูอ่อนล้าอย่างเห็นได้ชัด ฝ่ายครีเอทีฟของรีเบิร์ตและคนของอินทริจก็พากันขอตัวกลับไป คงเหลือเพียงแต่กลุ่มผู้บริหารของทั้งสองฝ่ายที่ยังคงนั่งอยู่ในห้องประชุมกันเพียงสี่คน

เจษฎามองนาฬิกาข้อมือแล้วก็อุทานออกมา "ปานนี้แล้วหรือเนี่ย ไม่นึกเลยว่าจะประชุมกันนานขนาดนี้ ขอโทษด้วยนะครับ"

โทนี่ยิ้มก่อนจะส่ายหน้า "ไม่เป็นไรหรอกครับ ประชุมนานไป แต่ได้ความคืบหน้าอย่างนี้ผมก็พอใจ...เอาเป็นว่าเดี๋ยวเราไปทานข้าวด้วยกันก็แล้วกัน ผมเลี้ยงเอง"

วิซซูดายักไหล่ "ด้ายังไงก็ได้อยู่แล้ว" แล้วเธอก็หันไปทางเจษฎา "แล้วคุณล่ะเจษ จะไปไหม"

เจษฎาหัวเราะกับคำถามแกมบังคับของเธอ "ไปสิครับ ถ้าคุณไป ผมก็ต้องไปด้วยอยู่แล้ว"

"ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันทั้งหมดนี้เลยก็แล้วกัน ดีไหม" ท้ายประโยค โทนี่หันไปทางนาริศา

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันเกรงใจ" และนาริศาก็ปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

"ไปเถอะหนูนา หิวท้องมาจนปานนี้แล้ว ไม่หิวหรือไง" วิซซูดาคะยี้นคะยอ

"แต่หนูนา..."

แม้รู้ว่าเธอจะปฏิเสธ แต่โทนี่เองก็ไม่ใช่คนประเภทที่จะปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปจากมือง่ายๆ เช่นกัน

"ไปเถอะครับ ผมไม่คิดจะไปที่ไหนต่อหรือหน้า คุณอย่าห่วงไปเลย"

ดวงตาคู่สวยตัวโตมองเขาทันที "คุณพูดว่าจะไรนะคะ"

"หรือว่าผมเข้าใจผิดไปว่าคุณคิดอย่างนั้นอยู่" ดวงตาวารีผิดกับโครงสร้างใบหน้าอย่างชาวตะวันตกของโทนี่ทอประกายระริกอย่างนึกสนุก

หญิงสาวเหยียดริมฝีปากยิ้มแล้วหัวเราะเบาๆ กับการทำทนายของเขา ดูเหมือนว่าเธอจะประเมินโทนี่ผิดไปสักหน่อย เพราะเขาคงจะไม่ใช่ม้าผู้ขายประเภทหลงตัวเองแบบทุกๆ ไป แต่เป็นประเภทที่หึง

หลงตัวเองและฉลาดอย่างร้ายกาจเสียด้วย

"ต้องขอโทษด้วยนะค่ะที่ทำให้คุณเข้าใจอะไรผิดๆ แบบนั้น ฉันก็เพียงแค่งงใจและมันก็ดูไม่ค่อยเหมาะสมก็เท่านั้นเองค่ะ แต่ถ้าหากฉันยังคงปฏิเสธอยู่ก็คงเสียมารยาทเกินไปใช่ไหมคะ"

แล้วเธอก็หันไปทางเจษฎา "ถ้าอย่างนั้นหนูนาขอตัวเอาของไปเก็บให้เรียบร้อยก่อนนะค่ะ"

ทันทีที่ออกจากห้องประชุม ไปหน้าที่ฉาบด้วยรอยยิ้มละมุนก็แปรเปลี่ยนเป็นเครียดซึ่งขึ้นมาทันที คิ้วโก่งเรียวดูจันตรขมวดมุ่นด้วยฉุนปนขัดใจพลังนึกสาปแช่งต้นเหตุที่ทำให้เธอเกือบจะหลุดแสดงกิริยาอะไรแปลกๆ ออกมาในใจ ขาเรียวยาวก้าวฉับๆ ไปยังโต๊ะทำงานของตนโดยเร็วเพื่อเก็บข้าวของทั้งหมดให้เรียบร้อยก่อนจะเลิกงานพร้อมกับหยิบตลับแป้งและลิปสติกมาเติมหน้าตัวเองเล็กน้อย

หลังจากทำธุระส่วนตัวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นารีศาก็ฉวยกระเป๋าสะพายแล้วเดินกลับไปห้องประชุมอีกครั้งด้วยสีหน้าที่ดูมีความมั่นใจมากขึ้น ริมฝีปากอ้มยกมุมยิ้มอย่างทะนงตน ก็ลองดูว่าเขาจะเล่นอะไรกับเธอ แต่เชื่อได้เลยว่าเกมนี้มันจะต้องไม่ง่ายอย่างที่เขาคิดไว้แน่ๆ

หลังจากที่ตกลงกันได้ว่าจะไปทานมื้อค่ำกันที่ร้านไหน โทนี่ก็สรุปเอาเองโดยไม่คิดถามความเห็นคนอื่นเลยว่าควรจะไปพร้อมกันในรถคันเดียวนี้แหละ เหตุผลที่เขายกมาอ้างคือสะดวกและประหยัดน้ำมัน นารีศาลอบทำเสียงขึ้นจมูกอย่างขัดใจ ผู้บริหารบริษัทเครื่องสำอางชั้นนำอย่างเขาเกิดบ้าอะไรขึ้นมาถึงได้นึกประหยัดกันตอนนี้ แถมรติชิตานขนาดเครื่องยนต์สามพันสี่ซึ่อย่างเมอร์เซเดส เบนซ์ เอสคลาส ก็ไม่เห็นว่ามีมันจะเป็นรถสำหรับคนชอบประหยัดน้ำมันตรงไหน

และดูเหมือนการแอบแสดงความหงุดหงิดของเธอจะไม่รอดพ้น

สายตาของคนขับไปได้ เขาก็ถามออกมาลอยๆ "ดูเหมือนว่าคุณจะไม่พอใจอะไรบางอย่างอยู่นะ"

นารีศาคบความสนใจจากวิวข้างทางกลับมาบ่นยืมหวานใส่เขา "ฉันนะเธอคะไม่พอใจ คุณคงคิดไปเองมากกว่ามังคะ" อีตานั้นนอกจากฉลาดเป็นกรดแล้วยังตาไวอีกนะเนี่ย

โทนี่หัวเราะที่ "ถ้าอย่างนั้นก็ให้อภัยผมด้วยที่เผลอคิดมากไปเอง" และแม้ว่าคำพูดของเขาจะเหมือนกับขอมถอยให้แก้คำยืนยันของเธอโดยง่าย แต่ประกายตาวิบวับที่แสดงถึงความขบขันกับท่าทางของเธอ นี่แหละที่ทำให้นารีศารู้ว่าเขาไม่ได้หลงเชื่อคำพูดของเธอเลยสักนิด... แถมยังรู้ทันเธออีกต่างหาก!

อาหารมื้อค่ำผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ร้านอาหารที่พวกโทนี่และเจษฎาลงความเห็นว่าจะมากันเป็นร้านที่มีบรรยากาศสบายๆ ไม่หรรหามากนัก อาหารที่สั่งนั้นมีทั้งไทยและเทศ นารีศแอบตั้งอยู่ไม่น้อยว่าหนุ่มหน้าฝรั่งจ๋าอย่างโทนี่กลับทานต้มยำกุ้งที่ขนาดตัวเธอเป็นคนไทยแท้ๆ ยังรู้สึกเผ็ดอยู่พอสมควรได้หน้าตาเฉย บทสนทนาก็ลื่นไหลดีด้วยเรื่องสัพเพเหระซึ่งเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของงานบ้าง เรื่องอื่นๆ บ้างปะปนกันไป ดุ๊ยงใจก็ราบรื่นดี...

แต่มันไม่ราบรื่นตอนจะกลับนี่แหละ...

เมื่อเจษฎาและวิซซูดาคขอให้โทนี่แวะส่งพวกตนที่หน้าคอนโดฯ ซึ่งเป็นทางผ่านกลับไปยังสำนักงานพอดี โดยให้เหตุผลว่าพุงนี้เข้าวิซซูดาคจะขับรถของตนไปส่งคนรักที่บริษัทเอง และให้โทนี่ไปส่งนารีศกลับไปเอารถของเธอที่ตึกสำนักงาน หญิงสาวแทบจะร้องไห้เมื่อเจษฎาและวิซซูดาลงจากรถไป แม้ว่าอีกฝ่ายจะกำชับให้โทนี่พาเธอไปส่งที่ตึกสำนักงานโดยสวัสดิภาพและห้ามพาออกนอกเส้นทางไปไหน แต่นารีศาก็ไม่คิดจะวางใจเขาเลยสักนิด และเพื่อเป็นการป้องกัน